

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Constitutiones Variorum Pontificum in præcedentibus Editionibus
desideratas, summoque studio hinc inde conquisitas complectens

Luxemburgi, 1741

14. Ut eorum &c. Super processu & transactis inter Nuncios Roberti de
Brus & Papam, notificatoria: anno 1320.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74452)

ANN O
1320.

juscunque dignitatis, status, vel conditionis exstant, qui Regnum ipsum hostiliter, & Terram invadere & intrare illicite, ut præmittitur præsumpserunt: vel per alios invadi fecerunt, mandaverunt, seu etiam procurarunt; vel alias turbare, aut turbantibus, seu invadentibus in pecunia, equis, armis, vel alias, præstitere auxilium, consilium, vel favorem publicum vel occultum, tandiu per omnia loca in quibus expedire videritis, & præsertim in locis maritimis & mari vicinis, & aliis in quibus ad ipsorum excommunicatorum, & ad participantium cum eisdem notitiam id valeat pervenire, singulis diebus Dominicis & festivis pulsatis campanis, & candelis accensis excommunicatos publice nuntietis, & faciatis ab illis nuntari, ac ab omnibus arctius evitari donec præfati excommunicati per satisfactionis deorum ad Ecclesie mandatum redierint & abolitionis beneficium meruerint obtinere. Datum Avinion. 6. Januar. Pontificatus nostri anno quarto.

XIV.
Rimer Tom.
3. pag. 848.

Super processu & transactis inter nuncios Roberti de Brus & Papam, notificatoria: anno 1320.

JOANNES EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, carissimo in Christo filio Eduardo Regi Angliæ illustri, salutem & Apostolicam Benedictionem.

UT eorum quæ in negotio processuum, contra nobilem Virum Robertum dictum Brus, qui pro Scotia Rege se gerit, hætenus habitorum, post nunciorum suorum ad Apostolicam sedem adventum, sunt acta, plenam habeat tua celsitudo notitiam: scire te volumus, quod nuper dilecti filii, Odoardus de Mambouffon & Adam de Gondon, dicti Roberti Milites, & nuncii speciales, ad nostram præsentiam venientes, nobis ejusdem Roberti litteras præsentarunt, inter cætera continentes. Quod per nos duobus Viris nobilibus, quos litterarum scientia, morum honestas, & vitæ munditia commendabant, electis ad regimen Ecclesie Glasguensis, ab electionibus expulsis ipsorum, de quodam Anglico, Ordinis Prædicatorum, suo Regniq; sui inimico Capitali, in suum dispendium fuerat Apostolica auctoritate provisum. Adjiciens in litteris supra dictis, quod quidam Clerici de Terra sua, qui nullis existentibus culpis, nisi quod affectu instinctu naturali quadam statum suum, & nationis suæ contingentia, fidelitatem suam eidem nationi servare volentes, sibi scripserant, digni venia videbantur. Ac supplicans per nuncios & litteras supra dictos, quod processus & sententias, si qui per nos contra eum fuissent habitæ, & prolatae, relaxare de benignitate Apostolica dignemur. Ad quæ sibi duximus respondendum quod nos dudum attendentes multarum dona virtutum, quibus Glasguensis Episcopus dignoscitur insignitus, ipsumque multipliciter utilem ad ejusdem Ecclesie regimen extimantes de illo eidem Ecclesie Glasguensis duximus providendum. Propter quod non decebat Sedis Apostolicæ gravitatem, ad ipsius amotionem Episcopi

procedere sine culpa: Sed processu temporis, cum locus adesset, negotiorum, & temporum qualitate pensata, libenter super hoc, quantum cum Deo fieri posset curarem honore servato dicti Episcopi providere. Ad id verò, quod dicebat, quod dicti Clerici digni venia videbantur, respondimus; quod processus, habitos contra Clericos supra dictos ipsorumque confessores, ut sibi, & eisdem nunciis de ipsorum Clericorum excessibus plene constaret, legi fecimus coram eis: quibus auditis seriose per eos nobis expressè dixerunt, quod nunquam ipse pro Clericis scripsisset eisdem, si scivisset eisdem tam detestandorum excessuum partatores. Super relaxatione autem processuum & sententiarum prædictorum, sibi duximus respondendum; quod olim dilecti Filii nostri Gaucelinus Tituli Sancti Marcellini & Petri Presbyter, & Lucas Sanctæ Mariæ in Via Lata Diaconus Cardinalis, Apostolicæ Sedis Nuntii, ad partes ipsas transmissi, dictum Robertum, omnesque adhaerentes eidem, tanquam violatores treugarum inter te, dictumque Robertum, auctoritate Apostolica indictarum, denuntiarunt, Excommunicationis sententiam contra Treugas infringentes easdem, seu etiam non servantes, prolata auctoritate eadem incurrisse, quam demum Cardinales ipsi contra præfatum Robertum ipsosque adhaerentes fecerunt solenniter publicari. Et deinde quia dictus Robertus præfatum sententiam contempnebat, Regni Scotiae, quæ idem Robertus tunc temporis gubernabat, & alias terras adhaerentium eorundem per ipsorum sententiam Interdicto Ecclesiastico subiecerunt. Quas idem Robertus, claves Ecclesie contemnendo, sustinuerat per annum, & amplius & tunc etiam mala malis, sicut nobis extiterat assertione fide digna revelatum, coacervando continuè sustinebat animo indurato. Nos, licet contra præfatum Robertum fuisset merito gravius procedendum, tamen ex mansuetudine dictæ sedis deferre volentes eidem, ipsum, auctoritate prædicta, fidelium assente multitudinis copiosa citavimus, ut usque ad Calendas Maii tunc proximè venturas, quas ei pro peremptorio termino duximus præfigendas, per se, vel Procuratorem idoneum, Apostolice se conspectui præsentaret, super præmissis legitime processurus, ac facturus, & recepturus, quod justitia suaderet. Et quia in dicto termino, vel post ipsam diutius expectamus, per se, vel Procuratorem suum coram Nobis comparere contumaciter non curarat, ipsum de fratrum nostrorum consilio contumacem merito reputantes, in eum Excommunicationis sententiam duximus proferendam, Regnum Scotiae prædictum subjicientes Ecclesiastico interdicto. Et nihilominus super præmissis, nos inquisitionem contra eum quibusdam ex Fratribus nostris duximus committendam. Verum quia præfati nuncii ad perendum relaxationem hujusmodi, & alia faciendum, quæ natura negotii requirebat mandatum aliquod non habebant, ad relaxationem prædictam, de jure procedi non poterat, nec debebat. Propterea Nuncii memorati, iterata precum instantia, supplicarunt, ut processum, & Inquisitionem hujusmodi, jam inceptam, suspendere, ac publicationi, & aggregationi sententiarum ipsarum usque ad Calendas Aprilis proximo venturas, suspendere de benignitate Apostolica dignemur. Nos igitur, volentes ut idem Robertus mansuetudinem dictæ sedis sibi reperiret propi-

ANN O
1320.

ciam,

ANNO
1321.

tiam, & benignam, de omnium & singulorum prædictorum Fratrum consilio supplicationi prædictæ, de speciali gratia duximus annuendum. Datum Avinion. 15. Calendas Septembris Pontificatus nostri anno quarto.

X V.
Ex Anecd.
Martene
Tom. I. col.
1368.

Sententia adversus errores Johannis de Polliaco : anno 1321.

JOANNES EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, ac dilectis Filiis ad quos præsentis litera pervenerint, salutem & Apostolicam benedictionem.

VAs electionis Doctor eximus, & egregius Prædicator, cujus prædicatio mundum docuit univèrsam, præsumtuosam illorum audaciam refrænar sollicitus, qui prudentiæ propriæ innitentes, in errores varios prolabantur, non plus sæpere quam oportet sapere, sed ad sobrietatem salubri doctrinâ suggestit, ut juxta sapientis eloquium quilibet suæ prudentiæ modum ponat. Sanè dudum cum dilectum filium Magistrum Johannem de Polliaco Sacræ Theologiæ Doctorem certis de causis, de Fratrum nostrorum consilio, ad nostram præsentiam vocavimus, fide digna ad nostrum relatio perduxit auditum, quod in quibusdam articulis tangentibus poenitentiae sacramentum, non sobrietate, sed perperam sapiebat: infra scriptos articulos periculosos continentes errores docens publicè in suis prædicationibus, & in scholis. Primum siquidem asserens quod

I. Confessi Fratribus habentibus licentiam generalem audiendi confessiones, tenentur iterum eadem peccata quæ confessi fuerant confiteri proprio sacerdoti.

II. Quod stante statuto *omnis utriusque sexus* edito in Concilio generali. Romanus Pontifex non potest facere quin Parochiani teneantur confiteri omnia peccata sua semel in anno proprio sacerdoti, quem dicit esse parochialem curatum: immò nec Deus posset hoc facere, quia, ut dicebat, implicat contradictionem.

III. Quod Papa non potest generalem potestatem audiendi confessiones, immò nec Deus, quin confessus habenti generalem licentiam teneatur iterum eadem peccata confiteri proprio sacerdoti, quem dicit esse, ut præmittitur, parochialem curatum.

Nos igitur volentes scire, si suggesta nobis veritatem haberent, articulorum copiam præmissorum eidem Magistro J. fecimus assignari, & ad defensionem sui audientiam sibi præbuimus, tam in nostrâ, & dictorum Fratrum præsentia in consistorio, quam alias coram aliquibus ex ipsis Fratribus per nos ad hujusmodi deputatis. Verùm licet præfatus Magister dictos articulos, & contenta in ipsis defendere niteretur, assererat tamen se paratum credere in præmissis, & aliis ea, quæ credenda, & tenenda esse sedes Apostolica diffiniret. Nos igitur attendentes, quod dictorum articulorum assertio, prædicatio, & doctrina redundare poterant in multarum perniciem animarum, ipsos per plures Magistros nihilominus examinari fecimus diligenter, nos ipsi, & cum dictis Fratribus collationem solertem habuimus super ipsis, per quas quidem collationem, & examinationem super hoc perhibitas, comperimus prædictos articulos doctrinam non sanam, sed

periculosam multum, ac veritati contrariam continere, quos etiam articulos omnes & singulos idem Magister J. veris sibi rationibus opinioni suæ dudum habitæ contrariis demonstratis in Consistorio revocavit, asserens se credere eos esse non veros, sed ipsorum contrarium verum esse, cum diceret se necesse rationibus factis in contrarium respondere. Ideoque nè per assertionem, & prædicationem, & doctrinam hujusmodi in errorem (quod absit) animæ simplicium prolabantur, dictos articulos, & quemlibet eorum, tanquam falsos, & erroneos & à sana doctrinâ devios auctoritate Apostolicâ damnamus, & reprobamus, de Fratrum nostrorum Consilio, & assensu doctrinam ipsius contrariam veram esse, & Catholicam asserentes, cum illi, qui prædictis Fratribus confitentur, non magis teneantur eadem peccata confiteri iterum, quam si alias illa confessi fuissent eorum proprio sacerdoti. Operantes igitur unitatis vias notas esse Fidelibus, & cunctis erroribus aditum præcludere, nè subintrent juxta dictum Concilium generale, felicitis recordationis Alexandri IV. & Clementis IV. Romanorum Pontificum prædecessorum nostrorum vestigia imitando, univèrsis, & singulis districtius inhibemus, ne quisquam dictos articulos per nos, ut præmittitur damnatos, & etiam reprobatos, vel contenta in ipsis, vel aliquo ipsorum, utpotè à Catholicis mentibus respuenda tenere audeat, vel defendere quomodolibet, vel docere. Quo circa universitati vestræ per Apostolica scripta mandamus, distictè præcipientes, quatenus univèrsi, & singuli vestrum in Civitatibus, & diocesis vestris, convocato clero communiter præmissa omnia, & singula per vos, seu alios solemniter publicetis. Nos etiam eidem Magistro J. mandavimus, quod ipse in Scholis, & in sermone Parisiis dictos articulos, & contenta in eis tanquam veritati contraria propria vocis oraculo, & asserente constanti publicè debeat revocare. Quod se futurum dictus J. efficaciter repromisit.

Datum Avinioni VIII. Calendas Augusti, Pontificatus nostri anno quinto.

Concedit literas, & possessiones Templariorum Fratribus Hospitalis S. Joannis Hierosolimitani in Angliâ: anno 1322.

JOANNES EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, carissimo in Christo filio Eduardo, Regi Angliæ illustri, salutem & Apostolicam benedictionem.

DUdum post sublatum quondam Ordinem militiae Templi Hierosolimitani, in generali concilio Viennensi, felicitis recordationis, Clemens Papa Quintus prædecessor noster, sicut ad communem omnium notitiam credimus pervenisse, volens de bonis ipsius ordinis salubriter ordinare. Eodem approbante Concilio, domum ejusdem militiae Templi, cæterasque Domos, Ecclesias, Capellas, Oratoria, Civitates, Castra, Villas, Terras, Grangias, Loca, Possessiones, jurisdictiones, Redditus atque jura, omniaque alia bona, mobilia, immobilia, vel se moventia cum omnibus membris, juribus, & pertinentiis suis ultra & citra mare, ac in univèrsis, & quibuslibet mundi partibus consistentia. Quæ ordo ipse, ac magister & Fratres ejusdem

ANNO
1321.XVI.
Ex Archiv.
Angliæ Ri-
mer. Tom.
3. pag. 96.